

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 297/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **TEXTILSERVIS, s. r. o.**, Mierová 181, Bratislava, IČO 35 736 712, zastúpenej JUDr. Ladislavom Sirankom, advokátom, Košúty 485, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 50/2021 z 24. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny, práva na rovnosť pred súdom podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obdo 50/2021 z 24. novembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka žiada o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia, zároveň navrhuje uložiť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), aby sa dočasne zdržala oprávnenia priznaného právoplatným rozhodnutím.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka vystupovala v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) ako žalobkyňa proti žalovanej o zaplatenie sumy 8 520 eur s príslušenstvom z titulu

nevrátenia zálohy na kúpu tovaru v zmysle ústne uzatvorenej kúpnej zmluvy. Okresný súd rozsudkom č. k. 23 Cb 28/2016-549 z 12. októbra 2018 žalobu zamietol, pretože zistil, že žalovanej svedčila pohľadávka proti sťažovateľke, ktorú si započítala oproti jej žalobou uplatnenej pohľadávkke. K procesnej obrane sťažovateľky uviedol, že neunesla dôkazné bremeno týkajúce sa tvrdenia o uspokojení pohľadávkky žalovanej, čím boli naplnené predpoklady na platné započítanie vzájomných pohľadávok sporových strán.

3. Sťažovateľka napadla rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2 Cob 183/2018-694 z 26. novembra 2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Stotožnil sa so skutkovými aj s právnymi závermi okresného súdu o neunesení dôkazného bremena sťažovateľky v časti preukázania úhrady pohľadávkky žalovanej, v dôsledku čoho pohľadávka žalovanej existovala a bola spôsobilá na započítanie so žalovanou pohľadávkou sťažovateľky.

4. Sťažovateľka napadla rozsudok odvolacieho súdu dovolaním z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ktorého prípustnosť odvodila od § 421 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Konkrétne namietala popretie princípu rovnosti strán konania preferovaním dôkazov v prospech žalovanej. Odklon od ustálenej dovolacej praxe dôvodila tým, že žalovaná nepreukázala uzatvorenie ústnej zmluvy so sťažovateľkou, resp. že nebolo preukázané, že sa dohodli aspoň na podstatných náležitostiach zmluvy, konajúce súdy posúdili vec v rozpore s rozhodnutiami najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2 Obdo 29/2012, 1 Mobdo 3/2017 a 2 Obdo 62/2015 s tým, že ústna kúpna zmluva vznikne medzi účastníkmi a jej uzavretie je preukázané, keď sa účastníci dohodli na podstatných náležitostiach. Uzatvorenie ústnej kúpnej zmluvy bolo súdmi nesprávne vyvedené od úkonu odovzdania tovaru dopravcovi, čo nemožno považovať za dôkaz o platnom uzatvorení kúpnej zmluvy.

5. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Uviedol, že argumentácia sťažovateľky spochybňuje vykonané dokazovanie a spôsob hodnotenia dôkazov nižšími súdmi, pričom sťažovateľka nenastolila právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v praxi dovolacieho súdu nebola riešená. K odkazu sťažovateľky na rozhodnutia najvyššieho súdu uviedol, že mu chýba spojitosť s prejednávanou vecou, pričom ani sám najvyšší súd nenašiel, od akých konkrétnych záverov aplikovateľných na vec sťažovateľky sa mal odvolací súd odkloniť. K namietanému dôvodu prípustnosti dovolania pre absentujúcu prax dovolacieho súdu najvyšší súd rovnako konštatoval, že sťažovateľka nevymedzila právnu otázku, preto dovolací prieskum nemohol byť iniciovaný, k čomu poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 3 Cdo 27, 28/2019, 6 Cdo 13/2017 a 6 Cdo 21/2017. Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v tvrdení, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav, a preto vec nesprávne právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, a teda nejde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Sťažovateľka nemohla dodať žalovanej tovar, čo preukazujú dodacie listy, ktoré konajúce súdy ignorujú, najvyšší súd ďalej ignoruje aj nedostatok spočívajúci v absencii zaevidovania spornej faktúry v kontrolnom výkaze pre daň z pridanej hodnoty.

b) Procesný postup okresného súdu popiera princíp právnej istoty z dôvodu nevyriešenia otázky vecnej legitímácie s konštatovaním o neprehľadnosti vzájomných zmluvných vzťahov.

c) Sťažovateľka žiada ústavný súd „o odloženie vykonateľnosti napadnutého právoplatného rozhodnutia, a súčasne uložiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavná sťažnosť smeruje k vysloveniu porušenia práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 47 ods. 2 charty a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenia rovnosti strán konania (čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny a čl. 14 ods. 1 paktu) napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

8. V prvom rade musí ústavný súd konštatovať, že sťažovateľka formálne napáda uznesenie najvyššieho súdu o dovolaní, avšak jej argumentácia smeruje proti spôsobu zisťovania a hodnotenia skutkového stavu súdom prvej inštancie, resp. odvolacím súdom. Z podanej ústavnej sťažnosti tak nemožno abstrahovať nič, čo by bolo možné priradiť k rozporovaniu záverov najvyššieho súdu prezentovaných v napadnutom uznesení o odmietnutí dovolania z dôvodu nedostatočného, resp. nesprávneho formulovania právnej otázky z hľadiska hodnotenia prípustnosti dovolania.

9. Sťažovateľka podala dovolanie pre nesprávne právne posúdenie, pričom najvyšší súd identifikoval, že sťažovateľka napáda iba spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a z nich ustálené skutkové závery, čo nie je adekvátne zdôvodnenie dovolania pre nesprávne právne posúdenie. S týmto záverom sa v plnom rozsahu stotožňuje aj ústavný súd.

10. Vzhľadom na chýbajúcu spojitosť medzi obsahom podanej ústavnej sťažnosti a závermi najvyššieho súdu o neprípustnosti podaného dovolania prezentovanými v napadnutom uznesení najvyššieho súdu možno konštatovať, že v ústavnej sťažnosti absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia, teda uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu práv a slobôd sťažovateľky práve napadnutým rozhodnutím. Ide pritom o osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], na ktorej odstránenie ústavný súd nevyzýva. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, pretože nemá náležitosti ustanovené zákonom.

11. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v ústavnej sťažnosti, a to vrátane návrhu na „odklad vykonateľnosti napadnutého právoplatného rozhodnutia“, ktoré sťažovateľka navyše v petite návrhu ani riadne neidentifikovala.

12. Nad rámec uvedeného bez vecného zhodnotenia argumentácie sťažovateľky ku skutkovým zisteniam všeobecných súdov ústavný súd uvádza, že nedostatky v dokazovaní možno v dovolacom konaní namietat' z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP ako tzv. vadu zmätočnosti, čo ale sťažovateľka neučinila. Najvyšší súd opakovane judikoval, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP s výnimkou, ak ide o rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľne, neudržateľne alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017, 9 Cdo 86/2020).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu